

Sygn. akt III SK 34/07

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa S G T "E " Spółki
Akcyjnej w W
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o zatwierdzenie taryfy za usługi przesyłania gazu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 27 marca 2008 r.,
na skutek skarg kasacyjnych strony powodowej i strony pozwanej od wyroku Sądu
Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 5 czerwca 2007 r., sygn. akt VI ACa 179/07,

**1. przyjmuje skargę kasacyjną powoda do rozpoznania na
rozprawie**

2. odrzuca skargę kasacyjną pozwanego

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 czerwca 2007 r., sygn. akt VI Aca 179/07 Sąd Apelacyjny
w Warszawie oddalił apelacją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki od wyroku
Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2006 r., sygn. akt XVII AmE
10./06 w sprawie z odwołania S G T E S.A.
w W przeciwko Prezesowi URE o zatwierdzenie taryfy na usługi
przesyłania gazu.

Pozwany Prezes URE zaskarżył powyższy wyrok skarga kasacyjną, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 47 ust. 1 i 2 w zw. z art. 23 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625, z późn. Zm.) przez niezastosowanie tych przepisów i uznanie, że żądanie Powoda dotyczące zatwierdzenia taryfy nie zostało skutecznie ujawnione zarówno w postępowaniu administracyjnym jak i w postępowaniu cywilnym, co powinno skutkować pozostawieniem wniosku Powoda o zatwierdzenie taryfy bez rozpoznania oraz przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 par. 1 k.p.c. poprzez oczywiście błędne przyjęcie, że w świetle zebranego materiały dowodowego Prezes URE nie powinien wydać decyzji zatwierdzającej taryfę, bowiem nie miał wiedzy jaki jest dokładnie przedmiot postępowania i w konsekwencji naruszenie przez Sądy obu instancji art. 64 par. 2 kpa poprzez jego błędne zastosowanie polegające na uznaniu, że prezes URE nie skorzystał z uprawnień wynikających z tego przepisu, czyli nie pozostawił wniosku powoda o zatwierdzenie taryfy bez rozpoznania.

Prezes URE wnosił o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „z uwagi na precedensowy charakter sprawy i potrzebę wykładni przez Sąd Najwyższy wyżej wskazanych przepisów prawnych, tj. rozstrzygnięcia, czy nie stanowi naruszenia art. 47 ust. 2 Prawa energetycznego pozostawienie wniosku o zatwierdzenie taryfy bez rozpoznania w sytuacji, gdy Powód określił przedmiot postępowania poprzez domaganie się zatwierdzenia dwóch różnych wersji ustalonej przez niego taryfy”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje

1. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Ten nadzwyczajny charakter wynika m.in. z tego, że warunkiem jej rozpoznania jest uprzednie jej przyjęcie przez Sąd Najwyższy do rozpoznania (postanowienie SN z dnia 29 września 2005 r., III CSK 22/05). Dlatego na mocy art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga kasacyjna musi obligatoryjnie zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Jest to jeden z wymogów formalnych skargi kasacyjnej wynikający z art. 398⁴ k.p.c. W art. 398⁴ § 1 k.p.c. ustawodawca określił odrębnie w czterech punktach konstrukcyjne elementy każdej skargi kasacyjnej, a więc cechy jej

istotne (kreatywne), podkreślając zarazem w ten sposób rangę i znaczenie tychże elementów. Są to wymagania bezwzględne, a ich ewentualny brak nie może być uzupełniony po upływie terminu do wniesienia skargi (postanowienie SN z dnia 20 grudnia 2005 r. sygn. akt II PZ 49/05).

2. Wymóg zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wraz z uzasadnieniem związany jest z instytucją tzw. przedsądu, uregulowaną w art. 398⁹ k.p.c. Jego spełnienie polega na wskazaniu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów lub, że zachodzi nieważność postępowania lub, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienie SN z 24 kwietnia 2007 r., sygn. akt I CSK 100/07; postanowienie SN z 9 maja 2007 r., sygn. akt I CSK 119/07; postanowienie SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07). Podstawy kasacyjne (naruszenie prawa materialnego i naruszenie przepisów postępowania) oraz ich uzasadnienie nie zastępują wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia, o których mowa w art. 398⁴ § 1 pkt 3 (postanowienie SN z dnia 20 grudnia 2005 r. sygn. akt II PZ 49/05). Gdyby bowiem okoliczności dające Sądowi Najwyższemu podstawę dokonania przedsądu (przyjęcia lub odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania) należało wywodzić z treści podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, nie byłoby potrzeby ustanowienia odrębnego od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymagania, którym jest wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, zaś unormowanie zawarte w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. nie miałoby wówczas normatywnego sensu (por. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 2005 r. sygn. akt II PZ 49/05).
3. Okoliczność, iż postępowanie wywołane wniesieniem skargi kasacyjnej może zakończyć się na etapie przedsądu dowodzi zrównania rangą obowiązku przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) z obowiązkiem odrębnego przedstawienia oraz uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art.

398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) (postanowienie SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07). Co prawda argumentacja skarżącego może się niekiedy w obu tych kwestiach nawet częściowo pokrywać, to jednak orzeczenie w przedmiocie przyjęcia kasacji do rozpoznania zapada tylko po uprzednim dokonaniu oceny przyczyn kwalifikowanych przez ustawodawcę, a określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., gdyż tylko one i ich uzasadnienie mogą być przedmiotem tzw. „przedsądu” i decydują o jego wyniku. (postanowienie SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07).

4. Za spełnienie wymogu z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. nie można uznać jedynie odwołania się przez skarżącego do uzasadnienia podstaw kasacyjnych i sformułowanych w ich ramach zarzutów, z pominięciem wyraźnego, odrębnego i ścisłego przytoczenia co najmniej jednej z spośród okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., wraz z jej stosownym uzasadnieniem przy pomocy argumentów jurydycznych (por. postanowienie SN z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, z. 10, poz. 156; postanowienie SN z dnia 5 czerwca 2001 r., IV CZ 45/01, OSNC 2001, z. 10, poz. 157). (postanowienie SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07). Samo powołanie się na art. 398⁹ k.p.c. nie czyni zatem zadość wymogowi skargi przewidzianemu w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. (postanowienie SN z 15 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 149/07). Wynika to z tego, iż na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy bada jedynie występowanie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 197/07). Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje zaś wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z przesłanek określonych w powołanym przepisie. Sąd Najwyższy, badając w tej fazie postępowania skargę kasacyjną, nie jest uprawniony do określania, która z przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania może być brana pod uwagę (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07). Przesłankę tę musi określić sama strona skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07). Należy przy tym podkreślić, iż rzeczą Sądu

Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi na czym jej „oczywista” zasadność ma polegać, a tym bardziej zastępowanie strony skarżącej w wyjaśnieniu tej przesłanki, a także doszukiwanie się juredyycznej argumentacji mającej wykazać istnienie istotnego zagadnienia prawnego (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 197/07). Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, a nie uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

5. Uzasadnienie tego wniosku polega na wyjaśnieniu, czyli na wykazaniu, dlaczego, w ocenie strony skarżącej, zachodzi któraś z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07; postanowienie SN z 27 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 226/07). Treść tego uzasadnienia nie może być jednak dowolna i należy ją oprzeć na argumentacji juredyycznej (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07; postanowienie SN z 27 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 226/07). Jest tak z tej przyczyny, że Sąd Najwyższy, rozpoznając ten nadzwyczajny środek zaskarżenia, działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07). Dlatego czyniąc zadość formalnemu wymogowi skargi kasacyjnej, określony w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., skarżący powinien przedstawić odpowiednie argumenty prawne, uzasadniające występowanie ściśle określonej w ustawie przesłanki (postanowienie SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07; postanowienie SN z dnia 21 lipca 2005 r. sygn. akt V CSK 18/05).
6. W razie powołania się – tak jak w skardze kasacyjnej pozwanego Prezesa URE - na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c., skarżący powinien – także w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania, a nie w jakimkolwiek innym miejscu skargi kasacyjnej – sformułować abstrakcyjnie ujęte zagadnienie prawne występujące w sprawie i dotyczące przepisów, których naruszenie stanowi podstawę skargi kasacyjnej.

7. W dotychczasowej praktyce – ograniczając się tylko do rozstrzygnięć podjętych w 2007 r. - Sąd Najwyższy odrzucił skargi kasacyjne, w których
  - 1) wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, podniesiono, że postępowanie przed Sądem drugiej instancji dotknięte było nieważnością, a ponadto skarga jest oczywiście uzasadniona ale na poparcie tych twierdzeń nie przedstawiono jednak jakichkolwiek argumentów w formie odrębnego i niezależnego wyводу (postanowienie SN z 24 kwietnia 2007 r., sygn. akt I CSK 100/07); 2) uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ograniczało się do sformułowania, iż przyjęcie skargi usprawiedliwione jest „istniejącą w sprawie problematykę prawną i potrzebę wykładni przepisów prawa materialnego i procedury w kierunku dostosowania do treści art. 45 Konstytucji i art. 6 pkt 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka” oraz „uzasadnioną oczywistością skargi kasacyjnej” (postanowienie SN z 27 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 226/07); 3) wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie ograniczały się do stwierdzenia, że „w sprawie występują istotne zagadnienia prawne dotyczące instytucji zasiedzenia i oceny prawnej skuteczności przerwania biegu terminu zasiedzenia poprzez dokonanie czynności mających moc ugody sądowej oraz poprzez decyzje administracyjne” (postanowienie SN z 9 maja 2007 r., sygn. akt I CSK 119/07).
8. Sąd Najwyższy odrzucał także skargi kasacyjnej, w których sformułowano wprawdzie wniosek o przyjęcie do rozpoznania, ale brak było odpowiedniego, wyodrębnionego wyводу prawnego służącego uzasadnieniu tego wniosku w nawiązaniu do tzw. przesłanek przedsądu (postanowienie SN z 15 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 149/07; postanowienie SN z 9 maja 2007 r., sygn. akt I CSK 119/07) oraz skargi kasacyjnej, w których uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania ograniczało się do werbalnego powołania się na którąkolwiek z przesłanek

wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 22 września 2005 r. sygn. akt II CSK 7/05; postanowienie SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07).

9. Odnosząc przedstawione powyżej zasady dotyczące wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej i jego uzasadnienia do niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż skarga pozwanego Prezesa URE zawiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (s. 2, pkt III), ale nie zawiera jego uzasadnienia. Nie można bowiem traktować jako takiego treści ostatniego akapitu skargi kasacyjnej (s. 7), który brzmi następująco: „wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej z powodów wskazanych powyżej uzasadniony jest również okolicznością, że przed Sądem Okręgowym w Warszawie – Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów zawista sprawa z odwołania Powoda od kolejnej decyzji Prezesa URE, ..., podjętej w identycznych okolicznościach, jak w sprawie będącej przedmiotem niniejszej skargi”. Nie jest również rolą Sądu Najwyższego – na etapie przedsądu – doszukiwanie się argumentów przemawiających za zasadnością wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w argumentacji dotyczącej zarzutów skargi kasacyjnej.
10. Jak wskazano powyżej, w świetle dotychczasowego, utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, warunek zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia jest spełniony wówczas, gdy skarżący wskaże wprost, w odpowiednio wyodrębnionym wywodzie, na występowanie w sprawie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2006, II CSK 450/06 niepubl.; postanowienie SN z 27 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 226/07, nie publ.). Brak w skardze kasacyjnej uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, odpowiadającego ustawowym wymaganiom, stanowi – zgodnie z ukształtowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego – brak nieusuwalny w rozumieniu art. 398⁶ § 2 k.p.c. i powoduje odrzucenie skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2006 r., II CSK 420/06, nieopubl.; postanowienie SN z 27 lipca 2007 r.,

sygn. akt I CSK 226/07, nie publ.; postanowienie SN z 29 sierpnia 2007 r.,
sygn. akt I CSK 253/07, nie publ.).

11. W tej sytuacji Sąd Najwyższy na podstawie art. 398^b § 2 k.p.c. odrzucił
wniesioną skargę kasacyjną.

Za zgodność z oryginałem
Kierownik Sekretariatu Wydziału